

WAAROM DOEN WE HET?

- ✓ De identiteit van kinderen en jongeren wordt mee gevormd door **persoonlijke verhalen en herinneringen**. Het gaat vaak over schijnbaar kleine, toevallige gebeurtenissen of ontmoetingen. Zoals je moeder of vader die zich herinnert wat de gynaecoloog zei toen je geboren werd. Of je oudere broers en zussen die zich jouw eerste woordjes herinneren, je eerste schooldag toen je zo hard moest wenen of de valpartij die het litteken op je bovenlip verklaart.
- ✓ Herinneringen in de (residentiële) jeugdhulp zijn vaak 'vluchtig' omdat er niemand is die ze zich kan herinneren naarmate de jaren verstrijken - er is **niemand meer om herinneringen** mee te delen, of het nu mooie momenten waren -die je wil koesteren- of eerder verdrietige momenten, waarvoor je begrip zoekt.
- ✓ Kinderen en jongeren in de jeugdhulp (en begeleiders) kennen een groot deel van hun levensverhaal slechts via het dossier. **Dit dossier bevat zelden de 'kleine gebeurtenissen en ontmoetingen'**.

Life Story Work

WAT IS HET?

"De constructie, of (re)constructie van het levensverhaal van een individu. Het streeft naar de integratie van de interne processen die een individu kenmerken (cognitief, emotioneel en biologisch) met de relaties en waarden binnen een familie, een gemeenschap en een cultuur waarin het kind zich ontwikkeld heeft."

(Cook-Cottone & Beck, 2007, p.193)

Co-creatief bouwen aan een narratief met meerdere verhaallagen

Dit heeft als voordeel dat het narratief zich geleidelijk kan vormen en ontwikkelen tot een versie met verschillende invalshoeken. Het laat toe dat het verhaal stap voor stap 'aandikt' en dat er ook **nieuwe wegen gecreëerd worden om het verhaal te verkennen** (cfr. een caleidoscopisch perspectief). De jongvolwassene kan doorheen het life story work-proces schaven en bijsturen, en gaandeweg eigenaarschap opnemen over het narratief. Tegelijkertijd is co-creatief werken ook een relationeel proces: door samen te creëren, worden bestaande relaties benoemd én wordt de kiem voor nieuwe relaties gelegd.

Het LSW-traject start met het verhaal van de jongvolwassene zelf: dit is de eerste laag van het narratief. Met behulp van de 'tree-of-life'-methodiek krijgt dit verhaal zijn eerste vorm.

Aansluitend verkennen jongvolwassene en procesbegeleider de blinde vlekken. Wat is niet duidelijk in het verhaal? Waarover zou de jongvolwassenen nog meer informatie willen? En wie kan deze informatie geven? De procesbegeleider contacteert vervolgens de belangrijke anderen uit het leven van de jongvolwassene en gaat met hen in gesprek. De vragen voor dit gesprek zijn samen met de jongvolwassene voorbereid. Door middel van een terugkoppeling van de input van belangrijke anderen naar de jongvolwassene, wordt het narratief 'verdikt'

De derde laag wordt gevormd door in gesprek te gaan met een buitenstaander-getuige ('outsider witness'). In het narratieve denkkader is een buitenstaander-getuige een 'uitgenodigde derde partij': een publiek dat aanwezig is bij een therapeutisch gesprek (Carey & Russell, 2003). De buitenstaander-getuige luistert, geeft erkenning en stelt vragen.

De vierde en laatste verhaal laag komt tot stand door het betrekken van een lokale kunstenaar. De jongvolwassene kiest, in overleg met de procesbegeleider een artistiek medium om het narratief te laten vertalen in een creatief eindproduct, wat door de kunstenaar gecreëerd wordt.